

?Ciutat natura

debatent de forma trivial, l'amic Berni Puig em transmetia la seva admiració per la capacitat de la natura d'engendrar la meravella que és un fruit. jo li discutia que, en el meu parer, em sembla més admirable com l'humà ha estat capaç d'emprar la tecnologia per fer màquines que fan coses, per convertir pedreres en carreteres i ciutats o per comunicar-nos a temps real d'una punta a l'altra del món. l'ésser humà ha estat capaç de trencar la inherència amb què la natura té assumida, per evolució i autoregulació, el fenomen que és la vida.

aquest debat romànticofuturista d'admiració dividida entre el fruit i la màquina, entre la natura i la tecnologia, em fa pensar sovint en l'acceptació amb què admirem els processos de puixança i decadència de la natura salvatge. sabem que els arbres floreixen, fruiten, moren. sabem que els animals es mengen els uns als altres. sabem que sovint els ecosistemes col·lapsen per naturalesa -mai més ben dit- i que de manera inevitable tot neix, es transforma i mor.

ara bé, penso que en general som incapaços d'acceptar que urbs, civilitzacions, organitzacions, estructures... pateixen processos similars i que tot el que comença, acaba. què passaria si fóssim capaces de contemplar la ciutat i els llocs que habitem amb l'acceptació amb què observem la naturalesa salvatge? seríem capaçs de presenciar passivament com uns edificis decauen, altres s'ensorren, se'n construeixen de nous, s'esborren places i espais informals per crear equipaments amb activitats regulades, s'emprenen obres i nous projectes? seríem capaçs d'acceptar que els nostres grups, organitzacions i iniciatives creixen, canvien, decauen, remunten, es dissolen i en neixen de nous? seríem capaces de fer-ho sense contrarietat?

per a mi, en aquest exercici, la nostàlgia i la febre de canvi em dominen; a voltes com a fre, altres com a motor. és l'emoció amb què vivim i compartim aquests processos el que marca la política de cadascú a l'hora de transformar la ciutat en el nostre dia a dia.